

et eller flere Stiftsudvalg, fordi Provstiudvalgene vil være meget bedre stedkendte, meget bedre kendte med Forholdene omkring i Sognene, end et eller flere Stiftsudvalg vilde være. Et Stiftsudvalg, f. Eks. i et udstrakt Stift som Sjællands eller Ribe Stift, vilde ingenlunde være tilstrækkeligt og vilde heller ikke være i Besiddelse af den fornødne Stedkundskab. Skulde man have flere, ja maaske endog et for hvert Provsti, hvad godt kunde lade sig gøre efter det Forslag, som er fremsat af et Mindretal i det kirkelige Udvalg, saa fik man blot Provstiudvalgene paa en anden Maade. Der er af et Mindretal i det kirkelige Udvalg, til hvilket hører ogsaa min ærede Kollega Undervisningsministeren, udtalt en Frygt for, at et Provstiudvalg maaske kunde blive Led i en kommende Kirkeforfatning, hvad Stiftsudvalg formentlig ikke kunde blive. I den Henseende kan jeg ikke se nogen synderlig Forskel, ja, jeg kan ikke se rettere, end at man snarere kunde befrygte noget saadant for Stiftsudvalgenes end for Provstiudvalgenes Vedkommende. Provstiudvalgene faar ifølge Lovforslaget tildelt de Opgaver, de skal have, og det er Opgaver udelukkende af økonomisk Natur. Stiftsudvalgene skulde have de samme Opgaver. Det er for vidtløftigt her at remse Opgaverne op, og ærede Medlemmer vil jo selv kunne finde dem og se, at Opgaverne er dels saadanne, hvor Provstiudvalget skal have Myndighed til at træffe Afgørelse, dels saadanne, hvor det skal afgive Erklæring. Forskellen paa Mindretallets og mit Forslag er blot det, at Mindretallet har ønsket, at det udtrykkeligt skulde staa i Lovforslaget, at disse Udvalgs Opgaver skulde begrænses til de økonomiske Omraader. Det har jeg ikke fundet fornødent, thi jeg tror ikke, de vil komme til at beskæftige sig med andre Opgaver end de foreslaede. Den samme Indvending blev rejst i sin Tid med Hensyn til Menighedsraadene. Da talte man ogsaa om, at deres Myndighed skulde udtrykkelig begrænses. Det fandt jeg den Gang uforlødent, og det har ogsaa vist sig, at Menighedsraadene har virket til Tilfredshed og meget forstandigt, og det vil sikkert Provstiudvalgene ogsaa komme til. Efter min Opfattelse vil det være mest praktisk at tage disse Provstiudvalg, og derfor har jeg valgt dem, medens altsaa Mindretallet, og deriblandt min Kollega, har ment, at Stiftsudvalg vilde være at foretrække; det er dog ikke nogen stor Meningsforskel, og jeg skal ikke opholde mig videre derved.

Endelig foreslaas det, at Salg af Præstegaardsjord i Fremtiden kun kan finde Sted med Menighedsraadets Samtykke. Denne Bestemmelse finder jeg fornødent, fordi det har i flere Tilfælde vist sig uheldigt, at man uden videre kan tage Præstegaardsjorden bort, endogsaa mod Menighedsraadens Modstand. Præstegaardsjorden eller Jord i det hele taget beholder altid sin Værdi. Hvis man sælger sin Jord, sin Ejendom, og faar en Bunke Penge, som man sætter i Banken, kan der ske et eller andet, som bevirker, at Pengene synker i Værdi — selv om ikke Banken just formøbler dem —, og deres Købeevne forringes. Jorden derimod har altid sin Værdi. Selv med Menighedsraadets Samtykke kan ikke al Jorden bortsælges, der skal blive 12 ha middelgod Agerjord tilbage ved Præstegaarden.

Der foreslaas endvidere en Begrænsning af Flyttegodtgørelsen. I Loven af 1919 staaar der, at Fællesmidlerne skal betale Flyttegodtgørelse for Præster, der flytter. Det har været en kostbar Bestemmelse. Under Krigen, hvor Flytteomkostningerne steg stærkt, har det endogsaa ført til, at vi har faaet Regninger ind paa flere Tusinder Kroner i Flytningsomkostninger for en enkelt Embedsmand. Flytteforretninger har gjort sig det til en Specialitet, saa snart de ser, at en Embedsmand skal flytte, at komme og sige: Vi kan paatage os det, vi er vant til det og er halvvejs autoriserede. Det vil sige, det siger de jo ikke, men Embedsmanden faar tidt den Opfattelse, at de er egentlig de eneste, der kan. Disse Flytteforretninger har taget en meget høj Betaling, og derfor har jeg foreslaet, at Flyttegodtgørelsen skal begrænses til 1 200 Kr. i det højeste. For Valgmenighedsmedlemmer foreslaas det, at de skal betale Forskellen mellem deres Udgift til Valgmenigheden og det Skattebeløb, der paahviler dem som Medlemmer af Sognemenigheden, saaledes at Valgmenigheden i Fremtiden ikke kan være eller faa Udseende af at være et Skattely.

Hermed har jeg omtalt de Lovforslag, nærmest af økonomisk Natur, som hænger sammen med Loven om Menighedsraad.

Jeg vender mig nu til andre Lovforslag, som har mere med Sognekirkens Medlemmers Rettigheder at gøre, og her kommer jeg først til *Forslag til Lov om Sognebaandsløsning og Bruget af Kirkerne*. Nu vil ærede Medlemmer maaske sige: Hvorfor kommer du med Forslag om Sognebaandsløsning, vi har jo Sognebaandsløsning fra 1855? Dertil vil jeg svare, at den Gang fik vi Sognebaandet kun delvis løst, der er endnu